



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XII. Alij admirandi hujus generis eventus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XII.

Alij admirandi hujus generis eventus.



Odem Anno, vigesimā Aprilis, illam Deus rursus vulneravit sagittā, quā multo magis fuit mystica, & visio specialiores habuit circumstantias, quam his verbis refert.

Postquam aliquantū respiravi ex gravibus doloribus, quos his diebus sum passus, agebam hodie horis matutinis cum Deo, qui mihi dixit: Anima, veni mecum, & quiesces. Audivi subito ingentē in cælo strepitum, & vidi descendentes ex eo Angelos Dei binos, elegantissime ornatos. Ultimò procedebat currus quasi triumphalis, circumdatus à multis Angelis. Vehabatur illo quidam gloriosissimus adolescens, quem non agnovi. Currus à me distabat ultra ducentos passus. Angeli descendebant per gradus ex cælo ad terrā, & inde procedebant longo ordine usque ad meū angulum. Quando primi advenerunt eò, ubi ego erā, fuerunt officiosissime excepti à meo Angelo Custode, & reliquis ipsius socijs, qui ex Dei misericordia morantur in meo cubiculo. Tum Angelus meus Custos accessit ad me, cum cæteris socijs, à quibus mihi dictum fuit: Soror, Deus mandat, ut te eo curru vehamus ad cælestem patriam, veni nobiscum. Quamvis autem ego, ob meos solitos timores, tergiverfaret, duxerunt me tamen, stipantibus utrumque meum latus ijs Sancti Angelis, & collocatam in curru evexerunt.

Ibi animam quam dixi curru fuisse vectā, agnovi esse mei fratris, qui cum magna virtutis opinione obierat duodennis, qui me salutatā dixit: soror, non noscis me? scito, me esse tuum fratrem, plurimumque desideravisse, ut te viderem & cognoscerem, atque intelligerē magnas gratias, tibi à Deo præstitas, & spectare gloriam, quā in hac etiam vita mortali interdū frueris, quod mihi Deus concessit. Nunc venio te avecturus, futurusque hodie tuus comes. Fui vehementer gavisus, videndo illū tam gloriosum. Vecti sumus usque ad portam cæli, cum eo comi-

tatu Angelorum ascendentium iisdem gradibus, per quos descenderant. Postquam illuc pervenimus, descendi ex curru, & mihi præsentata Beatissimæ Trinitati. Ibi statim audivi alium sonum, ac si terra commoveretur, atque grandinaret, ac pestreperet pluvia cælestis: cadebant verò pretiosissimi lapides. Fui non nihil turbata, quasi timerem, & Sancti Angeli videbantur eridere meos timores. Coruscabant quoque radij divini ignis, qui incendebant illos cælestes spiritus. Deus me suscepit magna cum affabilitate & amore, manifestando mihi mirabilia suæ Divinitatis & attributorum, quæ nequit ulla lingua explicare, ac intellectus absque eo lumine pervelligare. Dum his fruerer bonis, audivi alium tumultum tonitruorum cum fulgetris, inter quæ, & inter splendores Divini illius vultus magni Dei nostri, erupit igneus & lucidus radius, instar aureæ sagittæ, quæ vulnerato meo pectore pervasit cor, permeans usque ad dorsum, totamque me afflammauit, ac penetrarē ab ipso Deo, qui illius videbatur specie obiectus. Procidi in pavimento ejus cæli quasi mortua, cum ingenti dolore & afflictione, quam etiam natura patiebatur: Interea verò Divina Majestas communicabat meæ animæ magnas sui ipsius notitias. Et observandum est, licet mihi Deus frequenter præstet has gratias, quandam nihilominus semper in modo harum visionum reperiri diversitatem & novitatem: semper enim anima edocetur de pluribus, quæ ab illa clariùs ac perfectius percipi, & cognosci videntur.

Angeli me ex eo arcano somno optabant suscitare, existimantes, me ibi expiaturam. Sed Dominus illis dixit: nolite eam suscitare, finite illam paulò diutius frui bonis æternis, quæ nunc possidet. Ipsi autem responderunt: Domine, metuimus ne moriatur, atque hic remaneat. Relinquit illam nihilominus, subjunxit Dominus. Post aliquantū tempus, quod ignoro quādiu fuerit

longum, Dominus jis dixit: Modò ipsam suscitare, ac deducite ad suum angulum. Illi non fuerunt ausi, dicentes: Domine, expirabit. Tum ad me accessit JESUS Christus Dominus noster, exemitque eam sagittam. Quamquam autem ob illam sentiat quidam non exiguus dolor, est nihilominus ejusmodi, ut molestum sit ipso carere, ideòq; amanter conquerens Deo, dixi: Mi Domine, quare me spoliastis beneficio, quod mihi contulisti? Divina Majestas respondit: Non, Anima, non spolio te illo, verum sicut chirurgus applicatis unguentis medicinalibus & ligaminibus, suo tempore ea deponit postquam fuerunt operata, remanente in curato & sanato vulnere eorum effectus; ita jam in tua anima remanet bonus effectus hujus sagittæ. Deus, qui omnia novit, scit, quàm salutaris mihi tunc effectus fuerit communicatus. Quod ego dicere possum, est, ipsam naturam fuisse afflictam, neque modicam extitisse molestiam, ortam ex doloribus, quos deinde sequentibus diebus toleravi. Benedictus sit idem Dominus per omnem æternitatem. Amen.

Alia insuper Deus, ad augendum amorem animarum, quas ad tam excelsum evehit statum, utitur formâ radiorum, qui etsi non vulnerent instar sagittarum, accendunt tamen, & inflammant tantopere animam, ut ipsum quoque corpus inter dolores, quasi torreatur, parumque videatur abesse, ut resolvatur in cineres. Tales erant, quas hac fortunata Virgo est experta anno sexcentesimo vigesimo octavo. De his ita ait.

Iussit me Dominus, ut post multos dolores, quos fueram perpessa, quiescerem, ire secum ad cœlestem patriam. Ibi me reperi coram quodam quasi Divino fulgentissimo sole, qui emittebat pulcherrimos splendoris radios, atq; tales, ut, quoscunque feriebant, inflammarent ac deleterent. Videbatur Divinus iste sol habere faciem quaquaversum respicientem, licetque esset unicus, complecti in se omnia. Incepi timere, & volui quodammodo me subtrahere ac abscondere, eò quod misera mea natura non posset sustinere vehementem vim tam divinatorum radiorum.

Vua Marin. de Escobar, Pars II.

Ita metuenti quidam Sanctus Angelus dixit: Veni huc, Soror, constituam te in eo loco, unde hunc Divinum solem possis intueri modo tibi magis congruo. Quamvis autem verum sit, me mutavisse situm, radij tamen permanserunt, quales antea fuerant. Vulneravit me illis Divinus iste sol, & paulatim ad se pertractam secum univit, quasi me sibi incorporaret. Fui adeò accensa, ut ardor etiam ab ipsa natura sentiretur. Anima diu tanto beneficio fuit fructa, sed certum est, meum corpus non solum fuisse affectum dolore, verum etiam quodammodo tostum & exustum.

Postridie, dum tempore meæ orationis essem magnopere afflicta, gravesque sentirem dolores, dixit mihi quidam Sanctus Angelus imperativè: Veni mecum, Soror, & absque mora, non expectato meo responso, apprehendit meum brachium, duxitq; me ad cœlum per quasdam, tamen gratas, nebulas. Ibi vidi, à Divina Majestate evibrari splendores luminis, & ignis divini, vehementis, urentis, & nihilominus suavis, qui pertingebat ad Beatos, ipsosque summa cum abundantia & voluptate replebat omnibus bonis, ita ut illis nihil penitus deesset: etiamsi verò ipsidem perpetuò fruerentur, non afficiebantur tamen propterea nausæ, vel fatigabantur; imò videbantur quovis momento inchoare suam fruitionem. Interdum prodibant ex eodem hoc Domino divinæ quædam flammæ, à quibus correpti transformabantur in ipsum Deum. Hoc viso corpi timere, ne me iidem divini radij ferirent, sicut pridie, & incenderent, dixi: Eheu, Domine Angele, quorsum me duxisti? Extimui amplius, & exclamavi: Quid est hoc, Domine Angele? qui mihi respondit: Eja, Anima, tace, ne timeas, ne timeas. Interea erupit ex Deo vehemens ignis, qui me inflammavit, & in momento arētē univit eidem magno Deo, totam in ipsum transformatam: atq; dum ibi etiamnum dego & maneo, animadverto, me simul esse in meo angulo. Benedictus sit Deus propter mirabilia opera sua.

Vult dicere, quod superior anima portio unita, in ea altissima contemplatione, suo Deo, quo

quo ita fruitur, ac si jam quodammodo degeret in caelo, portio inferior hic in terra, sine ullo impedimento peragat, quaecumq. illi obveniunt, quasi tota anima foret experta ejus fruitionis, quā ipsam naturaliter oporteret rapi in ecstasim. Iste gradus est ex supremis, ad quem spiritus in hac vita pervenit, qua de re jam alibi dictum est. Concludo hanc materiam, de his amoris radijs & sagittis, aliā visione, quam recenset eodem anno sexcentesimo vigesimo octavo, vigesima quartā Julij, ubi pariter apparebit, quid in superiore scripto significare voluerit dicendo, se a Sancto Angelo imperatorem, non expectato ipsius consensu, ductam fuisse ad caelum. Describitur ab ipsa sequentem in modum.

Feriā secundā, manē vigesima quartā hujus, cum versarer in praesentia Dei, more meo consueto orans, allocuta me est Divina Majestas, dicendo: Veni, Anima, veni citò mecum. Et compellebat me tantopere, ut non potuerim resistere, quemadmodum plerumq. his divinis gratijs reductor, quia cognosco meam indignitatem, & propendeo ad viam usitatum, planam, & securam, sitam in exercitio orationis, & virtutum. Fui igitur celeriter ducta ad caelestem Jerosolymam, & constituta coram Majestate Domini Dei nostri, qui me iussit confidere seorsim in quadam sede, cujus memini in alijs scriptis. Ibi manli in eo genere contemplationis, quam frequenter consuevi vocare somnum spiritualem, propter pacem, dulcedinem, & quietem, quā tum anima fruitur, abrepta, & quasi absorpta in Deo, conferente ipsi profundissimam & suavissimam cognitionem perfectionum suarū Divinae Essentiae. Fruita sum aliquamdiu isto gratioso somno, post quem ad me reversa, disponente ita tunc Deo, (licet enim bene advertatur, & sentiatur, animam abstrahi ab ea quiete ad alium modum intelligendi, interveniente representatione figurarum: nihilominus vix potest vel obiter explicari, quid sit, jam in tali raptu quasi dormire, jam quasi vigilare) notavi procedentes ex meo vultu & pectore quosdam lucidissimos radios, qui pertingentes ad pectus magni Dei & Domini, sedentis cum magna

majestate in suo regio throno, efformabant in ipso globum splendens instar solis, quo sic efformato, & quodammodo ibidem insculpto, radij ex me procedentes sese contrahebant, donec disparerent.

Deinde vidi, multos ex ijs Sanctis Angelis se prosternentes corā eo divino throno, & adorantes Deum, qui suis alijs vidi enim ipsos, quales hic depinguntur) regebant suam faciem, quasi venerarentur illius judicia, & faterentur, a se non comprehendendi magnitudinem admirandum ejusdem arcanorum. Tum ille Dominus surrexit, & more humano est emensus aliquot passus, habens illum globum lucis in pectore, qui incepit emittere scintillas, partimque fuit in eisdem resolutus, partim ascendit ad quandam immensam altitudinem, ubi quasi est immersus Divinae Essentiae & magnitudini. Ista contemplabatur ea sede, in qua fueram ab initio collocata: & quamvis ignorem, quā ratione ibi permanerem (dum namque talia fiunt, anima nequit, absque singulari Dei dispensatione, cognoscere omnes circumstantias, libere eas expendendo) videbar mihi tota illic existere, & ac si mea anima foret divisa ab illa, quae me vivificabat, & ab ea, quā intelligebam id, quod mihi à Deo manifestabatur, ita mihi is globus lucis videbatur esse mea anima: neque dubito, hanc per illum fuisse representatam, & superiorem ejusdem partem mansisse in Deo: Nam Divina Majestas, ex sua misericordia, mihi eā ratione dignata est significare, quod ipsam apud se retineat, satisfaciendo huic in modum meo desiderio, implendum omnibus & per omnia Dei voluntatem, atque non aberrandi ab ipsius veritatibus: quod quidem istud videtur esse unicum, nullumque aliud in hac vita, meum desiderium.

Ut autem me magis redderet severam, cum sit adeo bonus & misericors, postquam ad me redij, retinui in eadem illa audientia desideria, ut tota essem DEI, & quā convenientissimè illi servirem, placeremque in omnibus, emisit radium lucis instar sagittae, cujus longitudo erat quasi spithamæ, eoque meum cor, ac si Divina

Majestas hoc modo ejusdem possessionem confirmaret, tantâ vi transfixit, ut etiam natura inde aliquem, in ea parte, sentiret dolorem. Hac me occasione converti ad Deum, tanquam optans, ne mecum ita ageret, eò quod semper propendeam ad serviendum illi viâ planâ, exercendo virtutes, & interrogavi ipsum: Domine, cur mecum sic agis, & in tam vili creatura operaris res tam insolitas? Divina Majestas respondit: Quia volo; neque à me est exigenda alia ratio. Cum tamen tuum desiderium amplius requirat, dico tibi, me id facere, quia te semper inveni obsequentem meâ voluntati, itâ ut mihi, aliquid à te petenti, nunquam repugnaveris. Hoc cum ingenti meâ refero verecundia. Faxit Deus, ut semper ipsius voluntatem impleam, & sit benedictus in aeternû. Amen.

Quod ista admirabilis, sponsa Christi dicit, esse videlicet inexplicabile, quomodo in hoc genere raptum anima, ex eo somno spiritali, ubi merè intellectuales, & nobiliores habentur notitia, expergescat, ut evigilans, aliquid cognoscat intervenientibus figuris, qua in re su-

am exequitur munus imaginatio, est communis Patrum sententia, agentium, tametsi alijs verbis, de hac materia. Causam oportet eam esse, quia ibi non fit, quod suo modo hic evenit, dum naturaliter dormimus, prout nonnemo posset cogitare, ut sicut hic in quieto & suavi somno, ubi nulla obestrepit cogitatio, vel sollicitudo, varia interdum excitantur imaginationes, & species bene coordinatae, quas appellamus somnia; ita in eo somno spirituali, & pacata anima serenitate, Deus representet per figuras quadam mysteria, adeo ut aliquâ ratione dici possit, animam quoque, durante illo somno mystico, somnare mystice. Revera enim non videtur esse apta comparatio: nam hic, dum somniatur, verè dormitur; ibi esset somnus spiritualis, illudq; genus tranquille fruitionis. Et videtur anima ex eo expergesci, ut attendat figuris, quas ipsi Deus exhibet. Licet autem quandoque, cum his imaginarijs figuris, unde denitur notitia intellectuales, qua in voluntate excitant ingens gaudium; iste tamen orationis modus, cum hoc additamento, non est ille, quem sancti propriè vocant somnum spirituale, de quo hic serva Dei loquitur.

CAPUT XIII.

Revelatur illi à Deo varijs modis, quòd sit confirmata in gratia.

Anta perfectio Amoris, quo hac benedicta Anima, serviens suo Deo, fuit praedita, abunde ostendebat, gratiam ipsius & sanctitatem non fuisse simulatam: Nihilominus, quia etiam iusta nonnullae animae, quae visa fuerunt similium gratiarum statum attigisse, propter sua tamen peccata, & ex imperscrutabili judicio Dei illa permittentis, aut amiserunt gratiam in perpetuum, ut se tandem deprehenderent esse damnatas, aut saltem aliquando, commisso quopiam gravi scelere sese ad tempus ea viderunt spoliatas; idcirco clementissimus Deus voluit hanc sponsam (quam sciebat nihil metueri vel millenorum infernorum, per totam aeternitatem sustinenda supplicia, pra sui, etiam ad unum momentum, separatione à Divina ipsius

Majestate) reddere securam, revelando illi, quod ipsam confirmaverit in sua gratia, ne illum unquam graviter offenderet. Hunc à Deo favorem varijs modis obtinuit: inprimis dum ad eam misit schedam, duodecimâ Decembris, Anno sexcentesimo vigesimo quarto, quod refert his verbis.

Istis diebus frequentissimè visitor à Sancto Patre Ludovico de Ponte, qui mihi dicit, meque docet multa de Deo, magnum adferentia solatium. Duodecimâ verò Decembris illum contempsi juxta me, cum adferret quandam chartam, quam coram me capite legere, sicut facere consueverat, quando vivebat. Perfectam tradidit uni ex meis Dominis Angelis, ut eam mihi daret. Suscepit illam cum magna reverentia, & osculatus est: sed ego ipsam non